pevnost

edice

Jiří
Mazurek

Legenda o Rennardovi

Jiří Mazurek

LEGENDA O RENNARDOVI

Jiří Mazurek

LEGENDA O RENNARDOVI

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Jiří Mazurek, 2009
Cover © Lubomír Kupčík & Lukáš Tuma, 2009
Czech Edition © Nakladatelství Epocha, 2009

ISBN 978-80-87027-89-9

PROLOG

„Z prastarého Orlího rodu nebudou nikdy zapomenuti Aorlen II. Sjednotitel Říše; Rahiel I. Stavitel, za jehož vlády byly postaveny skvostné paláce a věže Věčného Města Harwiku; Richard II. přezdívaný Dobyvatel a Daeron I. zvaný Veliký. V tomto výčtu však nebude smět chybět ten nejznámější: prostřední syn Reagella II. z Pozdní Dynastie, princ Rennard--John zvaný nejčastěji Druhý princ...“

(Encyclopedia dei Vinland, str. 16 458 – 16 459)

ČÁST I.

Rennard

Léta Páně 752 od korunovace krále Aegira, dne sv. Rolanda: Na Město dolehla taková vedra, že se z jeho ulic vytratili nejen žebráci, ale i všudypřítomné krysy. V dusivém horku se Město nadechuje k největší letní slavnosti, sedmnáctému Královskému turnaji. Den prvý patří soubojům s meči, palicemi a kopími, den druhý klání s dřevci, den třetí závěrečnému mélée. K dnešnímu ránu bylo přihlášeno sto dvaasedmdesát vyzyvatelů ze všech devíti zemí Koruny. Početné zástupy lidu z Města i okolí houfují se na Žlutém poli...
(kronika Harwiku, zapsal Lohar Areš)

Toto musí být sen, pomyslel si Druhý princ.
Viděl zelenookého muže s tenkým hnědým knírkem a erbem, v němž se křížil meč a list.
Takový erb nemá nikdo v Harwiku.
Muž seděl na zvířeti, které vzdáleně připomínalo koně.
Ale koně nebývají fialově pruhovaní a mají jen jednu hlavu...
„Konečně tě poznávám, vnuku. Ke tvým bratrům se nemůžu dostat," řekl zelenooký.

Vnuku? Nevypadá jako můj děd.
Výjev se začal zvolna otáčet. Zvíře pod jezdcem teď vypadalo jinak než zepředu. Připomínalo žíhaného nosorožce, jedna hlava zmizela. Mělo i nadále čtyři nohy, ale pohled ze strany odhalil podivnou skutečnost. Přední noha byla jen jedna. A zadní také. Zbylé dvě trčely z boku...
Ocitl se za zadkem zvířete, ale jezdec se na něj nepřestával dívat, aniž by se v sedle otočil.
„Chlapče, tváříš se nějak divně. Mě se nemusíš bát," řekl muž a stala se další proměna. Zadek zvířete se proměnil opět ve dvě hlavy, a pak se jezdec začal rozpouštět do zvířete, s obličejem těsně pod kůží, a černé zvíře prosakovalo nahoru do jezdce, až byl jezdec vespod a z jeho břicha trčely čtyři dlouhé nohy s několika koleny zakončené kopyty.
„Nedaří se mi držet kontakt, chlapče. Ještě se uvidíme," řekl muž a z paží mu vyrašila černá křídla. Začal jimi mávat, zvedl se i se svým ořem do výše a sen se rozsypal jako hromádka písku.

* * *

„Oslovil mě jako svého *vnuka*. Nevíš, kdo to mohl být?"
Mladík v rozhalené košili usedl na lavici a otřel si rukávem čelo. Ačkoli lekce šermu skončila, rukojeť meče nepustil. V přítomnosti svého učitele se naučil být neustále ve střehu...
„Ne," odpověděl starý mistr. Rázoval před svým žákem setmělým sálem sem a tam, a přitom se opíral o meč v levici.
Ten jezdec byl Isidor Railey, přemítal. *Ale to ti nemohu říct, Johne*. Nesmím nikomu prozradit nic o tvém skutečném původu, dal jsem slib tvé matce. Bylo to její poslední přání...
„O tvých snech si promluvíme po turnaji," řekl nahlas. „Máme teď naléhavější problém: jak porazit Richarda."

„Není možné ho porazit. Dobře víš, že předem vytuší každý můj pohyb," zopakoval otráveně mladík.
„Ano, to vím. Ale slovo *nemožné* nepatří do mého slovníku." Mistrovy hnědozelené oči stíněné třírohým kloboukem byly tvrdé jako sklo. „Jinými slovy naznačuješ, že nechceš..."
„Nech si své filozofování na jindy, Gerberte! Dobře víš, jak *moc* chci! Nesnáším ho!"
„Existuje způsob jak zvítězit," nedal se Gerbert. „Pokud se váš souboj protáhne do setmění, lord William duel přeruší a o vítěze se bude metat los. To už se stalo, za dob jeho děda. Rozhodnutí je na tobě. Postavíš se Richardovi, nebo ne?"
Princ vstal a zamířil k východu ze sálu. „Mou odpověď dobře znáš."
Gerbert sáhl do kapsy a v dlani se mu zatřpytil tolar. „Rub, nebo líc?!" zavolal a vyhodil minci do vzduchu.
„Rub!" odpověděl princ a rozplynul se v šeru.
Tolar krátce zazvonil, než definitivně ztichl. Gerbert se pro něj sehnul. Kolem krátkého meče se vinul po obvodu plíšku nepříliš čitelný nápis *rex Reagell anno domine 726*.
Rub, přirozeně, pomyslel si mistr. *Kdybys mě ještě chvíli vydržel poslouchat, prozradil bych ti i tohle...*

* * *

Jestliže ranní kuropění neslo známky brzkého konce tolika skvělých rytířů, nikdo si toho nevšiml. Na obloze mezi oblaky z cukrové vaty se prohánělí slavíci a vyzpěvovali své nejskvělejší milostné sonety, vůně posečené trávy se mísila s vůní zrajícího máku a krátký *angon* se marnivě zaleskl na slunci, než svým ostrým hrotem pronikl železným plátem.
Kolem jeho okrajů se vzápětí vyřinula krev. Prsty v železné rukavici s černým kalichem na hřbetě se sevřely kolem

tvrdého dřeva a pokusily se kopí vytrhnout. Křidélka kopí však vězela v hrudním pancíři příliš pevně. Ozvalo se kovové zarachocení, jak kolena chráněná plechem dopadla do hlíny, a poté je následoval zbytek obrněného těla. Vysoká helmice s chocholem bílých a žlutých per se zabodla špičatým nosem do trávy a už se nepohnula. V pancíři na zádech se zhlížel bílý beránek zarámovaný azurovým nebem a zlatými věžemi Věčného Města. Z pod těla vytekl rudý pramínek.
Obecenstvo stojící na hrubých lavicích zklamaně zašumělo.
„Říkal jsem ti, že zdejší zbrojíři nestojí za zlomenou podkovu!“ zvolal muž s dětsky buclatou tváří a potěšeně si upravil svůj karmínový plášť. „To by se u nás v *Pětikostelí* nemohlo stát. Naši zbrojíři umí ukovat nějaké brnění! Kdo to kdy viděl, aby obyčejné kopí prorazilo hrudní plát! No, ale zaplať pánbůh za ně... Ta čapka ze sobolí kůže ve tvém krámě se bude náramně hodit k mému novému kabátu.“
„Zdvojnásobuji sázku!“ odpověděl mu jeho mlčenlivý společník, hubený a vysoký muž velmi světlé pleti a dlouhých plavých vlasů. „V příštím boji sázím pět loktů vybraného jižního sukna na sira Geoffreye.“
„Haha, patriot, co?“ zachechtal se tlouštík. „Přijímám sázku. Jestliže zvítězí pán ze Sedmi Kamenů, získáš zpět čapku a celé prase z mých jatek navrch!“
Čtyři panoši odění v červeném s černou baštou na hrudi, barvách Lancesterů, vyběhli od královské tribuny k nehybnému tělu. S obtížemi nadzvedli rytířovy obrněné paže a vlekli nebohého muže ke stanům. A lidé se tomu smáli, neboť rytíř na své poslední cestě komicky klátil oplechovanou hlavou, zatímco nohama vyrýval v trávě hlubokou brázdu.
Vítěz v bílé zbroji si vysloužil ovace lidu a k jeho nohám se třepotavě snášely červené, modré, zelené a žluté stuhy. To už

královský herold pronikavým troubením na *borlici* vyhlašoval další souboj.
Sir Geoffrey ze Sedmi Kamenů ve zbroji s červenožlutými diamanty políbil za chůze jílec svého meče a přežehnal se. Naproti mu šel sir Brennan z Wyru v brnění zdobeném zelenými a bílými pruhy. Zdviženým mečem zdravil přeplněné ochozy.
Oba rytíři poklekli před stárnoucím, ale stále hrozivým vladařem, a odříkali *slib*, zavazující je ctít za všech okolností rytířský Kodex. Reagell II. jim pravou rukou pokynul, rytíři vstali, pokloníli se krátce lordu komořímu a lordu Williamu z rodu Lancesterů, pořadateli turnaje. Pak se odebrali do středu pole, kde si sir Geoffrey vylosoval právo volby zbraně.
Volba padla na mohutné dubové palice pobité železem a stovky hlav se začaly nedočkavě vlnit.
Souboj začal nenadále jako blesk. A byl to pán z Vysočiny, kdo vedl první úder, který Kamenný rytíř, jak se taky pánu ze Sedmi Kamenů přezdívalo, vykryl svým dlouhým mandlovitým štítem. Rytíři se ve vedení ran pravidelně střídali, bušení palic do štítů doléhalo až k zadním řadám diváků. Netrvalo dlouho a Divoký rytíř opanoval pole, sir Geoffrey, přikrčený za štítem, pouze ustupoval.
„Tvé sukno bude zakrátko mé...“ zamlaskal spokojeně tlouštík.
Štít sira Geoffreye nevydržel nápor rázných úderů, na jeho povrchu se objevila klikatá prasklina. Řev lidu se vystupňoval. Další rána definitivně rozlomila štít pána ze Sedmi Kamenů na tři kusy. Geoffrey padl pravým kolenem do trávy s levou rukou nepřirozeně zkroucenou.
Brennan z Wyru zvedl palici nad hlavu. Vítězný řev, který se mu dral nahoru hrdlem, však už neměl čas projít rty. Palice

Kamenného rytíře zasvištěla vzduchem rychleji, než mohlo postřehnout necvičené oko. Brennan z Wyru pootočil hlavu a tupá zbraň ho zasáhla svou drtivou silou přesně pod železnou nosní přepážku. Zelenobílý rytíř rozhodil rukama jakoby se chystal vzlétnout, a dopadl naznak do hlíny.
Dav oněměl hrůzou.
Po obličeji rytíře z Vysočiny nebylo ani památky...
Dav propukl v jásot.
Červené, žluté, zelené a modré šátky, papírky a stužky obarvily oblohu jako o masopustu. Okolí těla poraženého rytíře naopak zasypaly shnilé brambory a kuličky vysušeného koňského trusu.
Bledý sir Geoffrey se krátce uklonil královské lóži a odkráčel z pole s levačkou visící bezvládně podél těla. Vyprovázel ho nadšený pokřik tisíců hrdel.

* * *

Krátce nato herold ohlásil, že sir Geoffrey pro zranění odstupuje z turnaje, a k souboji s princem Richardem tudíž nenastoupí.
„Truhláři musí mít z tohohle turnaje radost. Vem mě čert, jestli ještě někdo kromě nich!“ hartusil tlusťoch.
Jeho vysoký druh se potěšeně usmál. „Zapomněl jsi na mě!“
„Ech, prase a čapku vem ďas! Vepřů mám dost a čapku si můžu koupit. Prohra sázky mě mrzí víc! Můžeme si vsadit na další souboj...“
„Na Druhého prince?“
„Teď nastoupí Rennard-John?“
Dlouhán beze slova přikývl.
„Povídá se, že...“ Kupec zmlkl.
„Co se povídá?“ vyzvídal vysoký.

„Že ho prý stále cvičí mistr Gerbert, i přes králův zákaz.“
„No a?“
„Gerbert je...“ Tlouštík nemohl najít správné slovo. „...*divný*. Je mu prý už přes sto let, ale vypadá na padesát.“
„To jsou jen babské povídačky,“ ušklíbl se dlouhán.
„A Rennard není o nic... *normálnější*. Říká se, že zabíjí nepřátele *pohledem*.“
„To jsi mě rozesmál!“ škytl dlouhý. „A co *ještě* se o něm povídá?“
„Že v podstatě sám vyhrál bitvu u Ninehorses,“ zamračil se tělnatý kupec. „Vyrazil jen se třemi dalšími jezdci proti dvěma stovkám severanů, proměnil se v obrovského orla a zahnal je na útěk.“
Tentokrát se vysoký muž nezasmál. „Taky jsem to slyšel,“ řekl. „Ale můj rozum se tomu vzpírá uvěřit...“
„Doslechl jsem se to od švagra,“ pokračoval tlustý. „Pozoroval bitvu přímo z hradeb. Je to pravda, Liade, *on změnil svou podobu!*“
„Dej si pozor na jazyk, Alearicu,“ zasyčel vysoký a obezřetně se rozhlédl. „I jen zmínka o čarodějnictví tě může dostat na hranici!“
Tlusťoch zpopelavěl v obličeji. „Buď jak buď, na Rennarda nesázím.“
Liad přikývl. „Ani já ne.“

* * *

Trubači zahráli slavnostní fanfáry. Mezi pestrobarevnými stany na protilehlých koncích pole propukl zdánlivě zmatený mumraj, k tribuně zamířili dva rytíři, jeden bíločervený a druhý modročerný. Provázel je frenetický řev obecenstva a na hlavy se jim snášely barevné stuhy a papírky.

Po slibu králi si rytíři vyměnili několik slov a odebrali se do středu pole, kde se dohodli na soubojové zbrani: jednoručním dvoubřitém meči – *spatě*.

Sir Robert Hailstorm s ohněm na bílé hrudi se uklonil o patnáct let mladšímu soupeři jako první. Jeho brnění bylo poseto šrámy a zprohýbáno údery všech možných zbraní z dobrých dvou tuctů turnajových klání. Na tomto turnaji porazil již pět protivníků, a to jej řadilo mezi čtyři nejlepší rytíře v Království. Legendou se stal před mnoha lety v bitvě u *Ioveray*, po níž si vysloužil od krále titul Lord Protector. O jeho činech se zpívalo u vesnických ohňů i v sálech zdobených mramorem. Pravačkou v těžké rukavici si nasadil helmici, srovnal hledí a upravil červenobílý chochol na temeni.

Brnění rytíře s mohutným černým orlem na modrém pozadí se naopak nezdálo být poznamenáno zbraněmi protivníků ani nejmenším škrábnutím. Pro prince Rennarda-Johna, vévodu z Gainsboro a *druhého prince*, jak mu nejčastěji říkali, protože král měl ještě nejmladšího syna Rudolfa, to byl první velký turnaj. Čelil čtyřem protivníkům, aniž by utržil jedinou vážnou ránu.

Obávaný sir Robert z Corvenés sňal rukavici na pravé ruce a políbil pro štěstí svůj zlatý prsten. Doma jej čekala mladá žena a novorozený syn.

Vévoda z Gainsboro se nepohnul. Jeho sebeovládání mělo být jednou pověstné.

Lord komoří dal pokyn k zahájení. Oba rytíři zaujali postoj *en garde*. Z dlaně lady Lancesterové se vznesl k obloze pletený věnec. V okamžiku, kdy dopadl na trávu, souboj začal.

Dav propukl v šílenství.

Málokdo v zadních řadách viděl, co se vlastně přihodilo, a tak si průběh událostí museli zvědavci nechat vyprávět od

šťastlivců stojících na předních lavicích. Ohnivý rytíř se podle jejich líčení pustil do svého protivníka bez jakýchkoli královských skrupulí, ale ani přes počáteční nápor se mu nepodařilo zasadit *Druhému princi* vítěznou ránu. Rytíř s emblémem orla se nato šikovným manévrem odvázal od soupeře, roztočil svůj meč, který se zaleskl na slunci jako oheň, a jako žhavý plamen (ano, tak to mnozí popisovali!) udeřil do meče sira Roberta Hailstorma, jehož prsty neudržely rukojeť. Meč spadl do bláta na dva lokte po jeho pravici, jílcem na konci vzdálenějším. V bouři davu zanikla princova krátká otázka a sirova ještě kratší odpověď. Ohnivý rytíř se hodlal vrhnout po zbrani, ačkoli souboj byl pro něj prakticky ztracen.

Ale princ nehodlal bojovat s neozbrojeným mužem. Podal siru Robertovi svůj meč a sehnul se pro ten v trávě.

Tribuny ohromením zahučely.

Robert se vzpamatoval a zaujal postoj ve střehu právě včas. *Druhý princ* zaútočil, děsivě a nelítostně. Netrvalo to déle než tři údery srdce.

Sir Robert po hrozivé ráně do hlavy padl k zemi a už se nepohnul.

* * *

Alearicovi nikdy nechyběla slova ke sžíravým poznámkám, teď se mu ale stáhlo hrdlo. Cháska před ním šílela, křičela, vyskakovala ze svých míst a šlapala po sobě, jak se drala dopředu k pažení.

Nevěděl, co si má myslet, a nebyl sám. Jeho přítel neskrýval rozpaky, stejně jako chlapík v zelené čapce o lavici níž.

Nejdřív sira Roberta neuvěřitelným způsobem ušetří, pomyslel si. *A pak ho ještě neuvěřitelněji zabije... Tohle byla ta*

nejpromyšlenější demonstrace moci a síly, jakou si dovedu představit. A jasná výstraha všem ostatním...
„Možná opravdu zabíjí lidi pouhým pohledem...“ zamumlal tak tiše, aby ho nikdo neslyšel.
Později se nad žlutými harwikskými poli rozneslo, že sir Robert byl jen omráčen a probral se nedlouho poté, co byl odnesen panoši do stanu. Nakonec odjel z Města na koni, ačkoli ho ještě nějaký čas trápily bolesti hlavy a závratě. Alespoň tak to tvrdil šenkýř hostince *U zkřížených mečů* svým ovíněným hostům.
Co se poli nerozneslo, byl obsah truhly, zaslané druhým princem siru Robertovi nedlouho po turnaji. Pán ze Západu v ní nalezl složený list s pečetí *orla* a přáním brzkého zotavení, v akvamarínové pochvě pak meč s nejlepší čepelí v království.

* * *

Nakonec zůstali v turnaji už jen poslední dva neporažení rytíři, dva nejlepší šermíři *Devíti království*, a také dva bratři: prvorozený Richard a druhorozený Rennard.
Richard, urostlý muž s úzkou tváří, tmavými vlasy, očima lišky a orlím nosem, budil bázeň s mečem i bez. Ženy jej obdivovaly a lichotily mu, muži mu podlézali a snažili se vetřít do jeho přízně. Nic z toho následníku trůnu nevadilo, naopak. Lichotkami se opájel a neobešla se bez něj žádná oslava ani hodokvas.
Jeho protivník nemohl být odlišnější. Rennard se na veřejnosti neukazoval, přátel měl poskrovnu a jeho vztah k ženám byl vekou neznámou. Byl o palec nižší než jeho starší bratr, měl nápadně světlejší oči i vlasy, a u krále si vydobyl nelichotivý přídomek „nehodný syn“.

Výběr zbraně se obešel bez dlouhého otálení. Když boj začal, sklánělo slunce svou rudou hlavu k zemi mezi listím jilmů za dřevěnou palisádou. Těžké otupené obouruční meče v rukou nejlítějších šermířů říše začaly svůj tanec opatrným tempem *legata*, aby pak přešly do svižného *allegreta*. Tempo se zvyšovalo, meče se míhaly kolem hlav a nohou v zapadajícím slunci jako ohnivé stuhy schopné zlomit jedinou ranou vaz.
Dva orli zaklesnutí do sebe svými paťáty...
Snad to byl právě tento souboj, jímž to začalo. Jejich vzájemná nenávist měla přetrvat navěky. Stejně jako jejich duel. Svět dosud nespatřil nic podobného, údery a protiúdery, vazby, kryty a úhyby, klamání a manévry překonávaly šermířské spisy nevídaným způsobem. Měl-li *první princ* v sudbě, že nebude nikdy mečem poražen, a na tom se shodovala všechna oficiální proroctví, podle zkazek rozšiřovaných bábami kartářkami a slepými žebráky měl *Druhý princ* v žilách více krve své matky Ilirien, která podle nich nebyla tak docela člověkem...

* * *

Bratři bojovali dlouho, ale bratr nemohl porazit bratra. Jako by každý z nich předvídal, co udělá ten druhý v příštím okamžiku, každý úskok, každá lest byly prohlédnuty předem.
Slunce zapadlo za obzor, sešeřilo se, stíny odumřely a vítěz turnaje stále nebyl znám. Král se v lóži poradil s lordem Lancesterem, načež ten gestem přerušil klání.
Dohodu nejurozenějších hlav pak divákům tlumočil herold: „Neboť souboj nebyl rozhodnut mečem ve stanovené době, to jest do západu slunce, určí vítěze vůle Boží!“
Tribuny ponořené v šeru zašuměly.
O vítězi turnaje rozhodne los, uvědomil si Alearic.

* * *

William Lancester v doprovodu komořího, své ženy a herolda předstoupil před oba muže, kteří se znaveně opírali o své meče a přes zvednuté hledí hleděli každý jinam.

„Koruna," řekl *první princ*.

„Meč," vyřkl ve stejný okamžik *Druhý princ*.

Lord Lancester vytáhl královský tolar s korunou na líci a mečem na rubu. Jeho choť vrhla minci vzhůru do vzduchu, kde si s ní v prudkých spirálách a vrutech pohrála síla vrhu, vítr a ruka Boží. Její pád už řídila zemská přitažlivost a prchavá *myšlenka*.

Tolar dopadl tři stopy od kotníků paní z Lancesteru. Dva z nejmocnějších mužů království sklonili nad mincí své pomazané hlavy.

První princ zíral do země v místě, kde se do ní nořila čepel jeho meče. Druhý princ vrhl letmý pohled ke skupince a pak otočil hlavu téměř opačným směrem. Oba mlčeli.

Přiběhl herold a lord Lancester mu řekl jedinou větu, která nebyla pro rostoucí vzrušení davu slyšet. Zatroubily fanfáry. To už nebylo slyšet na krok.

Heroldův hlas se třepal vzrušením: „Vítězem sedmnáctého Královského turnaje Města Harwiku se stal z vůle Boží princ Rennard!"

Řev davu zaléhal v uších. Do vzduchu se vzneslo neuvěřitelné množství barevných předmětů.

Druhý princ sklonil hlavu.

Nasadí mi na hlavu vavřínový věnec a zástupy lidí mi budou provolávat slávu. Jen co hodím vavřín do davu, vypuknou radovánky. Na plese se na mě zpoza vějířů budou upírat oči panen i dam. Nejlepšího koně v království už strojí mými barvami...

Nic z toho jej teď netrápilo. Přemítal, co tohle vítězství *znamená.*

Na plochu kolbiště dopadaly barevné stužky, věnce z pampelišek a kopretin a spousta dalších předmětů, které se dostaly davům pod ruku, včetně kamení, hřebíků, rezavých podkov, šišek a dřevěných odřezků z palisád.

Pohledy obou bratrů se na okamžik setkaly. V tmavošedých očích následníka trůnu uviděl Druhý princ jen svůj nestvůrně znetvořený obraz.

„Za to mi zaplatíš..." zašeptal Richard přes bledé rty, vytáhl meč z hlíny a obrátil se k odchodu.

Rennard mlčel. Dobře věděl, že ho následník trůnu bude od dnešního dne už navždy nenávidět.

Zašel jsem příliš daleko. Znepřátelil jsem si budoucího krále, z mistrova vrtochu a vlastní ješitnosti. Richard byl pokořen před tolika lidmi! Uražená pýcha patří mezi neduhy, které nic a nikdo nevyléčí... Od této chvíle musím být dvojnásob obezřetný, v této zemi už pro mě nebude bezpečného místa...

* * *

Následujícícho dne vybojoval vavřín pro vítěze i korunní princ Richard. V kláních s dřevci porazil všech devět vyzyvatelů. Princ Rennard se ze soubojů s dřevci na poslední chvíli odhlásil.

Do napjatě očekávaného *mélée* posledního dne pak nenastoupil ani jeden z princů. Vítězem hromadné bitky se tak již počtrnácté stala družina královské gardy, vedená lordem Markhamem, jež ve finále o tři prapory porazila spojenou družinu rodu Gaumontů a Milestonů.

Lord Lancester pronesl dlouhou a květnatou řeč, v jejímž závěru předal vítězům ceny, a prohlásil sedmnáctý Královský

rytířský turnaj za ukončený. Poté byly k nebi vypuštěny stovky bílých holubic za jásotu publika.
Propukla týdenní veselice, jaká se neměla opakovat po další čtyři léta.

Gilmarnocká pole

L. P. 752, sv.: Petra: Slunečno. Opět dorazily zprávy o vypálených vesnicích a krádežích dobytka na severovýchodě. Jeho Královská Výsost se rozhodla posílit sbory v hraničních pevnostech regimentem královské gardy pod velením lorda Pierra de la Fayette.

(kronika Harwiku)

Toho chladného rána směřovalo osm z nejskvělejších jezdců Jeho Veličenstva ke královskému městu Gilmarnocku. Cesta z Věčného Města je zprvu vedla zelenými poli a vinicemi pokrytými chladnou rosou, později remízky bučin na zvlněných hřbetech Gilmarnocké pahorkatiny zalité hřejivými poledními paprsky.
„Krásný den! Krásný den na lásku, ne na to, aby si člověk nechal v sedle rozdírat zadek do krve! Mít tu tak mého malého andílka, samou láskou bych ji rozmačkal... Čert mi byl tuhle cestu dlužen!“ klel jezdec v purpurovém plášti s modrým křížem na hrudi.
Jeho společník jel vedle něj na skvostném hnědákovi, nejrychlejším hřebci v království. Z ramen mu splýval modrý plášť lemovaný stříbrným stehem na černé jezdecké kalhoty a vysoké boty z teletiny. Kromě stříbra jej zdobil už jen malý amulet ve tvaru propletených větví, který zdědil po matce.

Byl velmi mladý a svým způsobem i pohledný: oči mu ladily barvou k plášti a vousy k botám, dojem kazil snad jen příliš výrazný nos.
„Už jsi, Petře, zapomněl, jak tě včera tvůj andílek honil po paláci s nabroušenou sekerou?“ zeptal se.
„No, to ne,“ připustil jezdec v červeném a promnul si medově hnědý vous na bradě. Nemohl být o mnoho starší než jeho přítel. „Ještě že byl poblíž ten štít! Chudáček. Ta sekera na ni byla tak těžká a její zlost tak velká! Úplně se vyčerpala... Vlákal jsem ji do ložnice, a tam jsem ji snadno přemohl. Ech, myslím, že mi potom vše odpustila... Johne, promiň, že jsem tak zvědavý, našel už jsi tu pravou?“
„Našel, Petře,“ řekl princ. „Je krásná, inteligentní a zábavná. Pochází z jednoho malého hrádku na jihu. Věc má ale háček, který je pro tyto záležitosti vpravdě typický: její srdce patří jinému...“
I přes zjevnou ironii postřehl rudý rytíř v přítelově hlase něco, co ho odradilo od dalšího vyptávání. Krátce se zasmál. „To jsou zkrátka ženy... Johanka mě miluje i nenávidí, celým svým laskavým srdcem. Ale já ji zkrotím! Bůh mi k tomu pomáhej!“
Z čela skupiny se odpoutal jezdec a zamířil k nim.
„Pane!,“ oslovil prince sir Markham, muž s černými vlasy, temným pohledem a tváří zbrázděnou léty bojů ve jménu krále, osmnáctý hrabě z Harwiku.
„Měli bychom postavit hlídky, vpředu i vzadu, tento kraj se jen hemží loupežníky. S vaším dovolením pojedu třicet délek před ostatními a sir Ludevic nás bude uzavírat dvacet délek nalevo za posledním. Jedno písknutí znamená zavolání, dvě písknutí varování.“
Mladík přikývl. „To je správný návrh, sire.“

K cíli cesty zbývaly asi dvě hodiny nepříliš rychlé jízdy. Krajina přešla v oblé vršky a úzké úvaly, a ze všeho nejvíc připomínala, jak se shodli oba rytíři, ženské poprsí.
„Ale Johančina ňadra jsou přece jen hezčí a šťavnatější, jak už jsem měl tu čest zjistit," podotkl Peter a v očích mu vesele zahořelo.
Někde v dálce zaslechli orla. Světlé bučiny vystřídaly smíšené hvozdy. Na nebi nebyl ani mráček.
Náhle se ozvalo krátké hvízdnutí, zepředu, za břízovým remízkem. Sedm mužů vyjelo na volné prostranství. Tam na ně čekal hrabě. Černou rukavicí ukázal na táhlou travnatou hůrku, kterou právě sjížděl osamocený jezdec.
Družina se zastavila.
Hrabě si vyměnil pohled s princem a na jeho sotva postřehnutelný signál pobídl koně neznámému vstříc.
„Bůh s vámi!"
„I s vámi, pane!" pozdravil cizinec, tmavovlasý muž v hnědém zdobeném kabátci a vysokých černých botách. Jeho šat nenesl žádné rodové barvy nebo šlechtický erb.
„Jsem svobodný rytíř Thomas z Walsey, na cestě z Gilmarnocku do hlavního města. Neznám však cestu a obávám se, že jsem zabloudil..."
Sir Markham se na sympatického jezdce usmál. „Pane rytíři, věřte, že jste na správné cestě. Když popoženete svého koně, do soumraku spatříte jižní hradby Věčného Města."
„Bůh vám žehnej, pane!" Neznámý se lehce uklonil na rozloučenou a byl pryč, zanechávaje shovívavý úsměv na rtech hraběte a temné podezření v mysli jednoho z jezdců družiny, která se dala zvolna do pohybu.

* * *

„Snad nevyzradím žádné tajemství, když řeknu, že většina gardy včetně mé maličkosti přála vítězství v turnaji tobě? Spoustě lidí už leze ten nafoukanec krkem. Podle mě jsi vyhrál zaslouženě."
„Jenže ten nafoukanec bude zanedlouho králem. Ale i tak díky," odpověděl Druhý princ.
„Opravdu chceš cestovat z Gilmarnocku až do Gainsbora sám?"
„Nedělej si starosti, Petře. Po jednání s lordem Raimundem prostě odjedu tam, kde se cítím být svobodný. A vy se vrátíte s Raimundovou odpovědí do Harwiku."
Nelži. Cítíš, že to tak nebude! Něco tu nehraje... Zase předtucha? Tak ven s tím, možná je ještě čas to změnit!
Otočil se k Peterovi. „Co si myslíš o tom jezdci?"
Kopyta koní zněla jednotvárným dusotem, pláště za nimi vlály jako křídla andělů.
Peter pokrčil rameny. „Nic. Proč?"
„Nezdá se ti divné, že zabloudil zrovna *tady*? Ty bys tu zabloudil?"
Rytíř s křížem se rozhlédl po zvlněné krajině, jejíž hřebeny nyní skýtaly daleké rozhledy.
„No, to asi ne. Navíc nedaleko odtud je vesnice, kde se mohl zeptat na cestu."
Princ jen kývl, jeho oči byly smutnější než obvykle. Stiskl Riikovy slabiny a dojel černého hraběte.
„To je opravdu prapodivná shoda okolností, aby cizinec hledající cestu narazil *zrovna* na královské poselstvo," souhlasil hrabě, nejstarší a nejzkušenější muž skupiny. „Teď si vzpomínám, že Walsey znám. Kromě rozpadlého statku tam není vůbec nic."
Zbylých šest jezdců obklopilo hovořící dvojici.

„Mně se ten chlapík také nezdál!“ přidal se hbitý mužík pod širokým kloboukem ozdobeným pestrými ptačími pery, sir Tievssen z Jorkdallu.
„Slyšel jsem, že zdejší *raubrittern* se neštítí mordovat pro pár grošů,“ navázal rozložitý a pomalu mluvící šlechtic v zelenohnědém šatu, sir Garrelt, pán z Lylle.
„Když nad tím přemýšlím, nezdálo se mi na něm jeho oblečení,“ připustil Peter. „Byl tak svěží a čistý... Musel mít za sebou přinejmenším hodinu a půl jízdy! V tomhle blátivém terénu měl mít pěkně postříkané boty a nohavice. Bohužel byly čisté. Obávám se, že bohužel pro nás. Nevím, jestli na nás za nejbližším kopcem nečekají jeho vykutálení kamarádíčkové s tasenými meči.“
„Dobrý postřeh, Petře,“ řekl princ. „Ale všiml jsem si ještě něčeho jiného. Zatímco ten muž hovořil s vámi, pane hrabě, vrhl kratičký pohled přes vaše rameno na nás. Opravdu se snažil, aby nebylo poznat, že po někom *pátrá*. Udělal to opravdu dobře. Ale oči ho prozradily. Hledal *mne*. A myslím, že mne poznal. Proto musíme vyrazit co nejrychleji, abychom unikli případné léčce. Pojedeme oklikou vpravo a na tuto cestu se vrátíme až v poslední vesnici před Gilmarnockem!“
Osm koní se otočilo o čtvrt kruhu doprava a jako šňůrka s osmi barevnými korálky se nasměrovalo do úzké soutěsky.
„Jste si jistý, že se nejednalo o náhodu?“ zeptal se ještě hrabě, než vyrazili za ostatními.
„Já to *cítím*. Nebyl tím, za koho se vydával, a pátral po mně. Nedovedu vám to přesně popsat, ale je to tak, jak říkám.“
„Přečetl jste si, ehm, jeho myšlenky?“ vyslovil hrabě otevřeně jednu z mnoha legend, které se o princi šířily.
V této chvíli, můj hrabě, není čas na vysvětlování.

„Ne, *nepřečetl*. Ne tak, jak si asi myslíte. *Byl příliš daleko*," odpověděl mladík a trhl otěžemi. Riik vyrazil vpřed a dál už princ vnímal jen vítr, prudký cval svého koně a tlukot kopyt. Jako by i ta ušlechtilá stvoření vycítila, že času mnoho nezbývá, hnali se mezi kopci rychlostí vichřice, která se zvedla pod náhle zčernalou oblohou, rychle jako osud, který se je chystal každou chvíli dostihnout...

* * *

Někde u rozkvetlých bezových keřů nebo naproti staré borovici, nepatrnější než nejnepatrnější závan větru, je osud předehnal, aniž to postřehli. Už na ně čekal, skrytý v záloze a obutý do stovek černých bot.

Neujeli ani čtyři míle, když se zepředu ozvalo dvojí hvízdnutí, jako by sameček káněte vábil samičku.

„Ho ho! To věru není dobrý signál!" zvolal Peter a sáhl po meči, stejně jako ostatní. Sir Tievssen napjal tětivu své kuše, s palcem připraveným na spoušti.

Dojeli hraběte, kterému zastoupilo cestu pět jezdců v červenočerných uniformách prince Rudolfa. Vypadali jako gardisté Jeho Výsosti. Žádného z nich nepoznávali. Riik neklidně zafrkal, princ ho uklidnil několika tichými slovy. Peter mezitím zaujal místo po mladíkově zranitelnějším pravém boku.

„Jsem hrabě Kerényi z Harwiku," zalhal lord Markham a vyjel do čela. „A toto je můj doprovod. Žádám vás, abyste mně a mé družině ustoupili z cesty."

Princ musel obdivovat jeho protřelost. V Harwiku bylo víc hrabat než slepic a on sám znal nejméně půltucet Kerényů.

Ze středu gardistů vyjel vysoký jezdec s úzkou lebkou, tenkými rty a bledě modrýma očima. „Jsme poslové Jeho

Výsosti prince Rudolfa. Máme důležitou zprávu pro Jeho Excelenci prince Rennarda.“
„Jsem hrabě Kerényi s doprovodem na obchodní cestě do Gilmarnocku. Prince neznám,“ zopakoval Markham.
Z nahrbených ramen hraběte bylo znát napětí. Princ nikdy neslyšel toho hrdého muže zalhat, a dnes zalhal už třikrát...
Musíte mít velké starosti, můj statečný hrabě... A já je s vámi sdílím.
„Pane!“ trval na svém zachmuřený gardista, „Víme, že Jeho Excelence je s vámi. Dovolte nám předat mu vzkaz.“
„Prosím, poslužte si,“ řekl hrabě a postavil se gardistovi do cesty. Nechal ruce uvolněně klesnout, ale uzdu nepustil. V tom gestu bylo něco výsměšného.
Navzdory situaci se dobře baví!
Ve tváři gardisty se objevila zuřivost. „*Gogh keril wll a lingh on cwm!*“ zamumlal neznámým jazykem a prudkým pohybem vyňal z šatů zářivou namodralou kouli.
Náhle se setmělo. Hrabě ucítil na tváři silný poryv větru.
„Všichni zpět!“ vykřikl princ.
Z koule vystřelil úzký paprsek. Úzkolebý namířil smrtící louč na hraběte. Ve zlomku vteřiny se z oblohy snesl ohromný orel. Zastínil nebe a vyrazil neznámému kouli z rukou. Muži s hrůzou přihlíželi, jak zlověstně zářící koule ve vzduchu rotuje, paprsek zasahuje lorda Markhama do levé části hlavy, a muž přezdívaný *Koruna Rytířstva* padá bez hlesu z koně a zem se pod ním barví do ruda.
Ještě než se koule roztříštila o kámen, ozval se výkřik jednoho z nepřátelských jezdců, kterého zasáhl šíp do hrudi.
Na vrcholcích okolních kopců se proti temnému pozadí vyrojily ještě temnější siluety jezdců.
Nenadálý blesk roztrhl oblohu vedví.

„Do boje!“ zvolal princ, a než si oči nepřátelského vůdce přivykly temnotě, mihl se před nimi princův meč, poslední věc, kterou na tomto světě spatřily...
Vzápětí vězela šipka z Tievssenovy kuše v krku dalšího nepřítele. Za ohlušujícího rachotu hromu se rozpoutal zuřivý boj.
Boj sedmi proti mnoha stům...
Sir Teo Braš roztočil nad hlavou palcát pobitý děsivými železnými hroty, schopný prorazit lebku koně. Rozséval spoušť na všechny strany, drtil tváře nepřátel na kaši, prorážel hrudní pláty, lámal kosti na rukou i na nohou, a kruh nepřátel se před ním rozestupoval. Pak se však palcát zamotal kolem kopí, pět černých jezdců se na něj vrhlo jako supi na dokonávající zvíře a srazilo ho ze sedla. Pod kopyty splašených koní se na stvolech udusané trávy rozlila krev obávaného pána z Mirce-Goru.
Siru Ludoviku se stal osudným jeho šestý soupeř. Nepřátelský meč projel kroužkovou košilí velitele královské stráže až po rukojeť. Pán z Věčného Města padl beze slova do trsu pomněnek modrých a chladných jako jeho oči.
Statečného sira Pereaulta doprovodilo na věčnost osmero nepřátel. Usmrtil je svým těžkým mečem zdobeným východními runami, než mu srdce proklálo kopí ostrým kovovým hrotem. Kdo ví proč se mu při pádu ze sedla vybavilo, jak kdysi v dětství spadl z hradeb rodného sídla do větví staré jabloně a pak se jen díval na nebe, dokud se na něm neobjevil otcův ustaraný obličej.
Mlha se objevila nečekaně. Sir Garrelt a sir Tievssen zmizeli z dohledu.
„Uteč, Johne, uteč! Zachraň se! Oni chtějí *tebe!*“ Peter odrážel útok dobrého půltuctu nepřátel.